

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י מירד מהלסת
שחטת הלול ב מת
עמן די:
ב ב מ"י ש הלול א מת
ש' טושע י"ד ק"י כה
ש' טף:
ג ג מ"י ש הלול ד
יפ"ל
מהלסת (מקורות יצ"ל)
טושע ש' טף ג
ד ד מ"י מירד מהלסת
שחטת י"ד יפ"ל
מהל י"ד ק"י ש מת
ש' טושע י"ד ק"י מת טף
יח (וטושע י"ד ק"י כה
ש' טף):
ה ה מ"י מירד מהלסת
שחטת י"ד יפ"ל
נל"מ מת ש' טושע י"ד
י"ד ק"י טף:
ו ו טושע ש' טף יד:
ז (מ"י) מירד מהלסת
מת ש' קרנות יל"ל):

שיטה מקובצת

פרקים 6] דהיינו ד' שהסוכר מזהר להכריז: **כ**] לקמן שאינו מוזנח: **ג**] איך צריך שיהיה הוא אם יש עפר כיון שנתן האם על העפר הרי הוא כאילו נתן העפר: תוס' שאנין רתום' הראש ילד' [ד] אף מזהב ששים והכא דאם הוסיפו כבר על המזהב לבטל ס' אמה או יצטרך לבטל והוי מוסיף אבנין. הראש ילד' [ט] סברה הוא בכל כי הני כיון שיש:

רבינו גרשום

[illegible]

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

כסוי הרם. ונחה בחיה ובעוף. למעוטי בהמה קא אחי ללא תימא שיהא בכלל חיה: **במוזמן** ובשאינו מוזמן. פי' בקונטרס: דמשום שלוח הקן אליטריך למיחית דתמן לקמן דלית נהוג אלא בשאינו מוזמן וקשה לפירושו דלס' כן בכל הני פירקין הוה ליה למיחית בלאו וסת דנא

(לפלי דף ע"ח.) וביד דליתא (לקמן דף ע"ט.) ובכל הכשר (לקמן דף קג.) ונראה לפס' דאליטריך למיחיתיה הכא משום דכתיב (ויקרא י"ז) (כ') [אשר] ילוד דלא תימא דוק בלית מוזמן: **במוקדשין** כ"ט א"י. בקדשי מונח נמי קא בעי

כדמוכח הסוגיא ואף על גב דהנחמ
והמעקר פטור מלככות (ולקמן דף סה.)
היינו משום דלמסור לחבילה חבל הכא
מסרי לחבילה במילתא וגבי כסוי
ההם לא חביבה שחיתיה אלף שפיה:
צריך שיתן עפר **למטה** ועפר
למעלה. עפר שלמטה
מזה שיתן הוא דהא כסוה ונתגלה
פטור מלככות וכסוה הוא ונתגלה
חיבי לככות (ולקמן דף סו.) חבל עפר
שלמטה **א** אין צריך שיתן הוא אם יש
עפר הרי חלוה נתן הוא העפר והא
דלמחנין לעיל כל' **ב** (דף לא.) דמזמין
למטה בקתה היינו במקום שהיה
הקרקע קצתה היה חופר משום דנעין
שיהיה עפר מחוסר ומיהו לעיל פירש
בקוטרם שהיה חופרם כפה לכך:
קא מוסיף אבנין. והא דלמחנין
ב ד' קדשי קדשים (נחמין דף סא):
שכשעלו בני גולה הוסיפו על המזבח
ד' אמות מן הדרום הם קרא אשכח
ודרש ויהי בית ששים **ד**ואלף מונח
הם ור"ת מפרש קף מוסף אבנין
ולא היה מרובע וההס' יליף לרביע
מונח מעכב ואין נראה דלמתי כשא
לקסות ידביק עפר גם סביב המזבח
עד שהיה מרובע ועוד קרא לרבו
ידי הוה ליה לאחיה ואלך דהכל
נכנס וגו': **שחמ** היה ואחר כך

בזהם פטור מלכבוד. מימה ללגריה ולכסיה וכן בזהם ואח"כ
 היה ללגריה ולכסיה כדס הנימו ושעל הסקין: **דאמר** רבי
 יוחנן כל הראוי לביהיה בוי' מלחמ דר' ויהא צפ' הנמנות והנכסים
 (מנחות דף קג:) גבי אה דחנן הרי עלי ש"ס פרוטין כר' כפרים
 קוטרוט ומימיה מני פריך והא חנן אל לא כלל כדנ דניי דכר
 מ"מ מזה לכלול לכך יציא כליס דוקא דהא כי אחר הר
 עלי להביא בכלי אחד חנן התם לעיל דלא יציא כליס אלל
 כסמ יציא כמו שירלה וי"ל דהא כיופא דס"א קאי אהך דקמיני ירשא
 מתנדב ארס מנחה אל ששים עשרון ומביא בכלי אחד ואס אחר
 הרי עלי ש"ס בוי' כלומר מנחה אל ש"ס דהשתי כדקאמר מנחה
 לקרבן גדול קא מיכיון והוי כאליו אחר בכלי אחד לכך פריך כיון
 דהא לא כלל כסר צריך להביא בכלי אחד: **אין** ביהה מעבבת
 בו. מימה והלא שנה המצוי כלילה בזהם קרובה וצנינים עשי
 שמיאס מנח שני י"ב זימנין ואחר דקאמר רבא (מנחות דף ע"ט.)
 ככל מנחא פטוריה הכמוז בזהה מנחה אינה אלל לעכב ושמה
 יס שום דרס דדרשנין מיניה דביהה לא מעכבא או שמה כולהו
 דריי ואע"ג דביהה לא מעכבא מ"מ סברה הוא דכל הפחות דראוי
 צנינין כיון שהזכיר הכמוז בזהה נעלה וכן לענין דהבא וכן בקריאה
 הספינה (וב"ב דף פא:) וצברק צירה נגדרים (דף ע"ג.) דהרס אל לא
 דקברא הוא בכל יס הני **ס** שיש שום דרשה כח דלא הוי דוקא
 הסתרים דנעי ראווי לביאת מים משום דהזכיר ציאת מים דכתיב
 מלכרתי מ"מ כיון דליבא כל דמכרה אפילו טמון לכל הפחות וי"ל
 משלחן קרבותיון אע"ג דלינו שומך ולא אחריון דניבעי ראי לא
 נימי טברה ויהא שיש מקומות שומך ואל הסמינה ויש מקומות שיש
 (מסערה דף ע"ג:) גבי נקטשע די העדים פטור ויהא דממיי

המבוא וליכסייה חרף למבוא: "א בקרשי מכות הכי גמי' כלומר כגון מליקה העוף: הכא ית' רשטיה שאנה ראוהו (2) דאנה אלא בקרשה שמכרין פתוח ודמיון לצורך ברוך הבית: ייב למסות כלומר וכו', (3) וכו' רשמי לבעל ויחלן קול עלת חשנתה בן וכו', (4) ג'ל נשחשה שחנה רשמי חז דהא חז קרשה למסר דמימן לעורר דבן חניס.

רבי אומר יום אחד יום המיוחד עטון כרוז. ימים מיוחדים יש בשנה דהיינו ארבעה פרקים אשתא מחזה להכריז אמה מכריז לשחט. קרי ביה לא תשחטיו לא תגורם לא תישחט בימים הללו היא וזנה אי נמי מדכתיב יום אחד דמשמע יום מיוחד ללא ידעינא אי לאו להטעין כרוז:

הדרן עלך אותו ואת בנו

כסוי הדם. משום דבעי למתני
 בחולין אבל לא במקדשין
 נקט לביהור: **במקדשין.** מטאת
 העוף ועולת העוף: **במוזמן ובשאיט**
מוזמן. משום דרבי שלום הוה
 אצטריך למיתני לקמן (דף קלח:
 ב) שאיט מוזמן אבל לא במוזמן. מוזמן
 עוף הגדל בבית: **ונוהג כביו** גרס:
ואין שואטין ואוסו כיוס כביו. משום
 דלמא בעי כסוי מוספקא לא מחללין
 י"ט אס שחטו: **גב' עפר למטה.**
 עפר מיוחד ולא על קרקע קשה:
ורכסא עפר. משמע דלא בעי עפר
 וכל ככסו. בעפר משמע כולו עפר
 בעפר מיוחד: **והכל לא אפשר.** למת
 עפר למטה על המזבח: **ולביטליה.**
 להניחו שם לעולם: **קמוסין אבניו.**
 הגבירהו והרי כל אורן רוחא ורוס
 הנינין נמכר לדוד על ש' נביאים:
דכסיו. בדברי הימים דקאמר ליה
 דוד לשלמה הכל ככסב מיד ה' עלי
 השביל כל מלכאם התבנית עלי השביל
 אחי יליד: **קא הוי חיליה.** בין על
 למזבח ומנחם שאל מנחם דמו בקיר
 המזבח: **ופריעין נבי דלמטה.** קודם
 מליקה אי אפשר למת עפר משום
 חיליה כדאמרת אבל למעלה לאחר
 שמלק יבאט דלאוין חיליה מצי איכא
 למיתני: **עמור מלכסום.** שרי ד
 בהמה למעלה ומה יכסה: **חייב**
לכסום. ואע"ג דליכא עפר למטה
 בינו לדם הבהמה והכל נמי אע"ג
 שאין למטה יתן למעלה: **כל הראוי**
לביטול אין בילה מעכסין. ג'

מנחות (דף קג:) אמרין אין מביאין כבלי אחד מנחה של ששים ואחד עשרונים ומפרשין טעמא מפני שאמרה תורה הבא מנחה שיכולה ליגלג וששים נגלגין כבלי אחד אבל ששים ואחד קיים לכו לרגל דאין יכולין ליגלג והוינן דא ובי אין נגלגין מאי הוי והתנן (שם סא:) לא בלא כשר ואיך רבי זירא רחוי לביה רחוי לביה דענין מי ששוא רחוי לביה רחוי דאין ביה מעכבא ואיכלו לא בלא כשר אבל כשאיך רחוי לביה ביה מעכבא כו. והבא נמי רחוי היה ליתן עפר למטה בין דם הבהמה לדם החיה קודם ששטט החיה הילכך אף על פי שלא נתן עפר הכסוי בעל אבל מוקדשין שאין רחוי ליתן עפר למטה מנחת אפר למטה מעכבא כו: **וילגריהו**. מעל המזבח לאחר האהה ויתנו למטה ויכסו: **ד**. **טעמו**. למרחוק לטעם גלגול ששטט בידם של המסכן חייב לכסות וע"כ דם הכסין לא יכסו אלא א"כ גוררו חתלה מעל הכסין ומכסי ליה": **קדשי מוצא**. כגון חטאת העוף: **הכי נמי**. לחייב לכסות הואיל ושחיטה רחוייה קן שנאכלות לכהנים ומתמיחין בעופות שהקדישן לבדק הבית ושחטום דאסורים בהנאה ומאוס דשחיטה שאינה רחוייה (ה) פטר להו ממסוי: **וילפרקיהו**

חליצה בפרק מצות חליצה (יבמות דף קד.) ובקריאת ביכורים בפרק

מיסר אפילו לא היו ושמע אשה דוקא מי"מ ראו לשמוע בעין
א מעבבא מי"מ ראו בעין וכן צפ"ח קדקושין ודף כה) גבי בית
כל כשרו אף על פי שמיעו בית הסהרים כדררשין מזה כשרו
בעין והי מרבה דבעין ראו לביאת מים והא דלמרינן (ידעמאין)
ויבנה שמה יי שום יתור לאו לביאת אפילו ראו יא נמי לא חזי
משו מפרש בכל הגט (עיי' דף כח: ד"ה ווא) מיהו בנגמר הדין
ותם [דלא] בעי קרא בדכתיב לרץ ליתן טעם למה (בעי"ז):
ולפירקונו

מסורת הש"ס

(6) בַּיָּהָא ח. לַעֲבִיל
עַל: וְכַדּוּמִי סִיב מִיִּשְׂרָאֵל;
(7) בַּיָּהָא: עִי"ס לַעֲבִיל ח. לַעֲבִיל
עִי"ס (ג) וְעִין חֹסֶן וְחֹסֶה
לָהּ. דִּי־הוּא וְעִיבְדָּהּ (ד) בִּיב
סָה: קוֹשֵׁין סָה. יִבְמוֹת
קָה: קָה סָה: מִמּוֹת ח. מִמּוֹת
קָה: מִמּוֹת ח. דִּרְשֵׁי עַל.
(8) לָקֵחַ סָה: (9) וְשִׁמְלָה
לְדִכְחָ רִישִׁי"ל (10) (11) וְשִׁמְלָה
סָה: וְכַדּוּמִי לֵי"ל (12) וְדָף
מִתָּהּ (13) וְשִׁמְלָה סָה:
(14) עִי"ס חֹסֶן יִבְמוֹת קָה:
דִּי־הוּא דִלְמָה וְכַדּוּמִי סָה:
דִּי־הוּא וְכַדּוּמִי וְכַדּוּמִי סָה:
וְכַדּוּמִי וְכַדּוּמִי וְכַדּוּמִי סָה:

תורה אור השלם

1. ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יצד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפר את דמו וכסדה בעפר:
2. הכל בכתב מיד יי עלי השכיל כל מלאכות התבנית:
דברי הימים א כה יט

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הכי נמי וכו'
שאינה ראויה הן פטור:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א|| חוס' ד"ה קא וכו'
אף מוזח ששים. נ"ב חבל
האי דהבא לא תשוב קרא
כיון דלא תתיב כהדיא
נקרא שיעורג כסרי הדס
כמוקדשין עכ"ל החוס'
כזכרים דף ל"ג ע"א ד"ה
וליעבד:

מוסף רש"י

[illegible]